

svetlobi,
Va
ko
onca
ožem

da bi se dolgočasili. Kar se začne kot del vsakdana, preraste v razpravo in na koncu v odprti spopad in tirade med bratom in sestro, med ženo in možem in med ženskama. Eden od

nastanili v tako osamelem kraju, lahko ravno tako bogati kot ti v filmu in v ravno tako lepi pokrajini, po kateri v skupinah galopirajo divji konji, bi bili najbrž psihično

Dolžina *Zimskega spanja* torej ni problem, izvirnost povedanega, začinjena s finim humorjem, je vredna vsake minute.

JOŽICA GRGIČ

ja režiserja Nuriya Bilgeja Ceylana se ponaša z osupljivimi posnetki pokrajine.

rati
thana
lružbe,
ričanj.
vsem
i jo
edvsem
berilo
išljenih
i, tako
zivalna
o svoje

ečjih
ad gne-
i bilo
la, do-
a večina
alnik.
lajo,
vijo
zžično
si kdo
publi-
na.
ihne-
ane
imo z
imo, da
gačne
bčin-

stva, še zlasti mlajšega. Če je projekt tako domišljen kot tokratna Faričeva *Guliverjeva potovanja*, so takšni prijemi povsem upravičeni.

PETER RAK

Ples

Barbara Kanc: Brez konca
Galerija Škuc

★★★★★

Izjemno počasno izvedena predstava *Brez konca* Barbare Kanc je izziv ne le za nastopajoče – poleg avtorice nastopata v liku iracionalnega elementa – medveda Katja Legin, tudi dramaturginja predstave, ter Samo Kutin, avtor zvočnosti, ki se v drugi polovici pojavi na prizorišču z neobičajnim načinom prešanja zvoka iz godala oziroma brenkala –, ampak tudi za gledalčevo potrpežljivost. »Notranji« svet, v katerem se stvari vsakodnevno (zgolj) ponavljajo in se nič ne zgodi oziroma se tako vsaj občuti in zdi, je Barbara Kanc obrnila kot rokavico in v galerij-

skem prostoru, v katerem je poleg osrednjega prizorišča uporabila stranske prostore, uprizorila bivanjski prostor, v katerem je čas zagoden v mrtvico in se premika drugače kot v običajnih, »polnejših« bivanjskih stanjih. Stanje razpršenosti in odsotnosti uvede prizor, v katerem medved prižge televizor in sede pred njim spremlja zamegljeno dogajanje na ekranu, podobno siceršnjemu ždenju pred ekranom, ko razpršenih misli gledamo, ne da bi videli. Zaprti svet ženske naseljujejo vsakdanji predmeti, med katerimi se občasno sprehodi medved žalobnega pogleda in kamor skozi odprta vrata izjemno počasi zdrsi glavna protagonistka Barbara Kanc. Slabo uro trajajoče uprizorjanje praznine je okvirno dobro zastavljeno, vsaj kar zadeva ritem in strukturo do njegovega skorajšnjega konca. V osrednji, dobre pol ure trajajoči izredno počasni gibalni sekvenci avtorica pobira razstavljene predmete – žogo, kolo, svetilko, gumijasto cev, staro, že ob pogledu vnetljivo knjigo, kantico z bencinom. Nabiranje predmetov, ki med

seboj povezani lahko pomenijo nevarno, destruktivno kombinacijo, ustvarja napetost, ki pa, verjetno zaradi neodločenosti, kako naj se predstava konča, zvodeni. Prizoru, ko se avtorica skupaj s predmeti in medvedom znajde onstran črte, ki s trakom na tleh loči dnevni prostor s televizorjem od prestopa na drugo stran, pa karkoli že ta pomeni, žal sledijo mašila in nepotrebni podaljški. Poleg tega bi uprizoritev praznine z uporabo vsakdanjih predmetov učinkovala bistveno močneje, če bi avtorica časovno iluzijo skušala ustvariti z razmislekom o oblikovanju bolj »magične« luči, ki bi omogočala vizualno dinamiko prostora, kot tudi s stiliziranim avtoričinim kostumom namesto uporabljenih vsakodnevnih oblačil. Projekt *Brez naslova* učinkuje kot delovna verzija z zanimivim zastavkom, ki bi ga bilo vredno temeljito razmisliti in ponovno izvesti, vključno s prepričljivejšo avtoričino telesno izvedbo in psihično koncentracijo, ki sta za zdaj še porozni.

MOJCA KUMERDEJ

08:36

